

ISRAELOFOBIA: noua versiune a celei mai vechi uri

2023 anul israelofobiei

Autor: Jake Wallis Simons

Tradus și redactat: Victoria Sara Dazin

ISRAELOFOBIA: noua versiune a celei mai vechi uri

2023 anul israelofobiei

Pe măsură ce sfârșitul anului se apropie, este clar că cea mai veche ură a revenit cu o răzbunare.

După pogromul Hamas din Israel din 7 octombrie și după atacul Israelului asupra Hamas ca răspuns, fiecare zi a adus noi exemple de israelofobie.

Imagine de: Getty.

Un episod din decembrie care iese în evidență a fost o declarație a arhiepiscopului catolic de Westminster, cardinalul Vincent Nichols. El a spus că armata israeliană a împușcat două femei într-o biserică din Gaza „într-o crimă cu sânge rece”. Dar de unde duhovnicul, din confortul casei sale din Londra și neavând nicio investigație, a știut cu atâta siguranță că a fost o „ucidere cu sânge rece”?

În mod similar, Alex Crawford , cel mai proeminent corespondent străin al Sky News, a scris pe Twitter la începutul lunii decembrie că Israelul interzice intrarea jurnaliștilor în Gaza pentru a-și ascunde „crimele de război”. Acuzațiile de „crime de război” ar trebui să fie dovedite de o instanță de judecată. Cu toate acestea, fără să se afle măcar în Gaza și, probabil, fără nicio pregătire juridică, Crawford se simțea îndreptățită să-și pună pe cap șapca neagră a judecătorului.

Ca urmare a ușurinței cu care presupușii observatori imparțiali afirmă că Israelul “comite genocid” și disprețuiește viața palestiniană, în special de viața copiilor palestinieni, nu este de mirare că soarta nou-născuților a fost plasată de Hamas în centrul campaniei sale de propagandă. Hamas știe că acest lucru va fi subliniat de mass-media din lume.

Rădăcinile antisemitismului sunt adânci.

De ce asta? Ar putea fi pentru că a existat o asociere rasistă între evrei și uciderea copiilor neamuri din 1144, când a fost inventată calomnia de sânge în Norwich? Indiferent dacă oamenii își dau seama sau nu, israelofobia pe care o vedem astăzi conține ecouri întunecate ale unui vechi antisemitism.

Cercetările ale doi istorici germani, Nico Voigtländer și Hans-Joachim Voth, au dezvăluit că zonele Germaniei în care oamenii ardeau evrei pe rug în secolul al XIV-lea, acuzându-i pentru Moartea Neagră, aveau mai multe șanse să voteze pentru naziști. 600 de ani mai târziu. Asta în ciuda faptului că evreii au lipsit din regiunile în cauză timp de 400 dintre acei ani. Acest lucru ilustrează modul în care, odată ce a luat stăpânire, puternicul virus al antisemitismului poate fi transmis de-a lungul generațiilor, înclinând oamenii să creadă povești, așa cum a spus odată George Orwell, „care nu ar putea fi adevărate”.

Liderii Hamas înțeleg foarte bine, ei știu că dacă refuză să spună presei câți dintre morți au fost teroriști, mass-media își va repeta cifrele fără să se gândească. Ei știu că jurnaliștii occidentali, în mod normal, riguroși, nu vor

reuși să întrebe cum poate fi atenuat atât de repede numărul morților civili după fiecare atac asupra Gazei.

Numărul victimelor israeliene la 7 octombrie, de exemplu, a fost estimat inițial la aproape 1.400, dar ulterior a fost revizuit în scădere la 1.200 odată ce ancheta a fost încheiată. În schimb, atunci când mass-media din lume a raportat în mod greșit că spitalul al-Ahli din Gaza a fost lovit de o rachetă israeliană, aceasta a însoțit afirmația cu o cifră de 500 de morți. Adevărul era probabil cu două cifre poate.

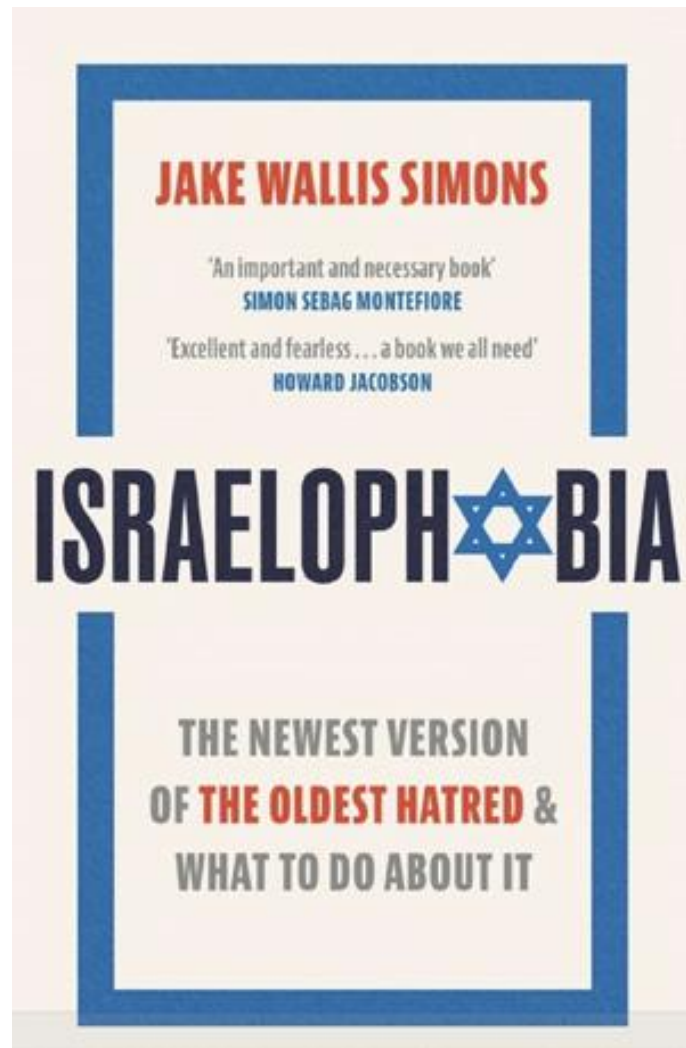
Aceeași credulitate intenționată se aplică și în cazul absenței filmărilor cu combatanții Hamas morți sau răniți. În ochii presei occidentale, Israelul pare să ducă un război fără inamic. S-a întrebat vreun reporter de ce nu sunt niciodată înfățișați bărbații Hamas morți, ci doar civili morți?

Mesajul cu care suntem hrăniți este că Israelul, o democrație liberală, își trimite fiii în pericol de moarte pur și simplu pentru a ucide copii palestinieni. Pentru orice persoană care gândește, acest lucru este absurd. Dar aceasta este impresia creată de filmările care ies din Fâșia Gaza, care este, desigur este strâns controlată de Hamas, dar nimeni nu pune întrebări.

Astfel, cea mai veche ură dăinuie. Dacă anul 2023 a fost dominat de ceva, a fost israelofobia.

Cartea mea, *Israelophobia: The Newest Version of the Oldest Hatred and What To Do About It* a fost publicată, ciudat, pe 7 septembrie 2023. Patru săptămâni mai târziu, lumea a fost supusă unui flux necruțător de dovezi în sprijinul tezei sale (Jake Wallis Simons).

Această teză, așa cum a subliniat rabinul șef, Lord Jonathan Sacks, în Evul Mediu era o chestiune religioasă, țintindu-i pentru că erau ucigașii lui Hristos; în secolul al XX-lea, a preluat limbajul pseudoștiinței, căutând să-i extermine pentru că erau o specie subumană responsabilă de toate necazurile lumii; iar în timpurile moderne, a evoluat pentru a asuma limbajul politicii, disprețuind evreii din cauza Israelului, statul lor național.

Din 7 octombrie, ura israelofobă a evreilor a devenit și mai acerbă: “evreilor le place să omoare copiii altor neamuri, evreii sunt mincinoși, capabili să fabrice filmările din 7 octombrie sau să-și exagereze nemulțumirile pentru câștig politic, evreii sunt cruzi și vicleni, folosind un act legitim de rezistență palestinian ca pretext pentru declanșarea genocidului în Gaza, evreii sunt stăpâniți de pofta de sânge”.

În secolele anterioare, Poporul Ales a trădător era răspunzător pentru păcatul primordial al uciderii fiului lui Dumnezeu. Astăzi, ei sunt vinovați de păcatele capitale ale politicii identitare: rasismul, supremația albă, colonialismul, curățarea etnică și apartheidul. Ei sunt chiar acuzați că au replicat comportamentul naziștilor.

Israelofobia, așa cum a spus Howard Jacobson, constă în „otrăvuri vechi decantate în sticle noi”. Și acum i s-a dat frâu complet pentru a se exprima în lumea occidentală. Săptămânal, avem proteste de stradă în care activiștii rostesc minciuna că evreii iubesc genocidul în timp ce, destul de ironic, cer genocidul evreilor, „De la râu la mare”. Iar știrile sunt acum zilnic pline de obiecte de persecuție: vopsea roșie stropită peste o școală evreiască , candelabre de Hanukkah vandalizate , afișe cu ostatici evrei rupte, Steaua lui David pe casele evreiești . Graffiti-uri din Palestina au fost chiar mâzgălite în afara casei mele, în numele lui Dumnezeu.

În timpul erei naziste, acumularea antisemitismului de zi cu zi a dus în cele din urmă la o orgie de violență. În 2023, prin contrast, o orgie de violență a dus la răspândirea antisemitismului de zi cu zi, care poate fi văzut în toate colțurile societății, de la spitale (unde medicii radicalizați au mărșăluit pentru Palestina) până la școli. În școala de stat a copiilor mei, de exemplu, un profesor de engleză a informat recent clasa că un exemplu contemporan al sălbăticiiei descrise în *Lord of the Flies* a fost comportamentul israelian în Gaza. Notă: comportamentul israelian, nu adevărata sălbăticie a Hamas în sudul Israelului.

Unii mă vor acuza fără îndoială de exagerare când numesc 2023 anul israelofobiei. Evreii ăia, din nou, la treabă. Unii ar putea argumenta că este absurd să caracterizezi întregul an printr-un fenomen cultural care a izbucnit începând cu 7 octombrie. Poate că ar trebui luate în considerare mai întâi alte evenimente geopolitice sau culturale mai importante: războiul din Ucraina , de exemplu, sau acuzațiile de agresiune sexuală împotriva lui Russell Brand .

Am înțeles. Dar aș încheia subliniind două puncte, legate de doi rabini-șefi britanici. Prima este observația lui Jonathan Sacks „ceea ce începe cu evrei nu se termină niciodată cu evrei”. În acest caz, vorbesc despre politicile identitare anti-occidentale și jihadism, acele rele gemene care și-au dat mâna pe străzile noastre în fiecare sâmbătă din 7 octombrie. Acestea vizează nu doar dreptul evreiesc de a exista, ci și steaguri, monumente și tradiții ale societății mai largi. Ura față de evrei este pur și simplu cea mai proeminentă expresie a

urii față de valorile, cultura și viața liberale occidentale. De aceea contează atât de mult.

A doua observație vine prin intermediul actualului rabin șef, Sir Ephraim Mirvis. În timpul unei anchete din 2016 a Comisiei pentru Afaceri Interne privind antisemitismul, el a ridicat o bucată de hârtie pe care fusese desenat un punct mare și i-a întrebat pe parlamentari ce au văzut. Un punct mare, a venit răspunsul. Nu, spuse el: vezi o întindere de hârtie albă pângărită de un punct mare negru. Rabinul Mirvis sugera că, deși viața este bună pentru evreii din Marea Britanie, iar majoritatea covârșitoare a britanicilor nu manifestă acte de antisemitism, există totuși o problemă cu bigotismul antievreiesc care trebuie luată în serios.

Acest punct negru este mult mai mare acum decât atunci când Mirvis și-a făcut observațiile. Și dacă societatea nu se trezește din stupoare, acel întuneric se va extinde până când nu va mai rămâne nimic. Lupta împotriva acestui întuneric nu a fost niciodată mai urgentă.

Jake Wallis Simons este jurnalist și autorul cărții *Israelophobia: The Newest Version of the Oldest Hatred and What to Do About It*

Jake Wallis Simons is a journalist and the author of *Israelophobia: The Newest Version of the Oldest Hatred and What to Do About It*.

<https://www.spiked-online.com/2023/12/23/the-year-israelophobia-took-over/>

Jake Wallis Simons, "ISRAELOFOBIA: noua versiune a celei mai vechi urii", 2023 anul israelofobiei. După pogromul Hamas din Israel din 7 octombrie și după atacul Israelului asupra Hamas ca răspuns, fiecare zi a adus noi exemple de israelofobie. În secolele anterioare, Poporul Ales a trădător era răspunzător pentru păcatul primordial al uciderii fiului lui Dumnezeu. Astăzi, ei sunt vinovați de păcatele capitale ale politicii identitare: rasismul, supremația albă, colonialismul, curățarea etnică și apartheidul. Ei sunt chiar acuzați că au replicat comportamentul naziștilor.

Israelofobia, așa cum a spus Howard Jacobson, constă în „otrăvuri vechi decantate în sticle noi”. Tradus și redactat: Victoria Sara Dazin